

MELLÉKLETEK

I.

Kocsis István

Trianon metafizikai megközelítése

Trianon metafizikai megítélésének egyik központi kérdése: a Kárpát-medence tönkretétele nem lehetett érdeke a kulisszák mögül diktálóknak sem, miképpen senkinek sem a világ épeszű emberei közül. Mégis tönkreteszik, és akik tönkreteszik, azok – akármennyire hihetetlen – pontosan úgy viselkednek, mintha nem valódi politikusok, nem valódi pénzemberek, *hanem a Nagy Misztériumjáték elvarázsolt résztvevői lennének. Pontosan úgy viselkednek, mint majdnem kétezer évvel előbb az Isten megtestesülésének, Jézus Urunknak a keresztfeszítését előkészítők.*

Kivetközvéen önmagukból, nem tudják, mit cselekszenek?

Képtelen magatartásuknak felfoghatatlanok a negatív következményei. De mintha semmi sem lett volna fontosabb számukra, mint ezek a negatív következmények. Például az, hogy Európában az Igazság kultuszát váltsa fel a Hazugság és a Cinizmus kultusza.

Akármivel kezdheti a történész Trianon kérdésköreinek tanulmányozását, döbbenet tapasztalja, hogy egyre kevésbé érti, mi történt... A döntések nemcsak igazságtalanok, nemcsak ésszerűtlenek, de megmagyarázhatatlanok is. Felfoghatatlanok... Lassan rájön még arra is, hogy a „hivatalosított” források (köztük a több tonnányi jegyzőkönyv) nem megvilágosítják, hanem leplezik a valóságot... Mindazonáltal csak akkor vonja le a következtetést, hogy a békekonferencia különféle tanácskozásai jegyzőkönyvei tanulmányozásának nincs sok értelme, amikor két dolog nyilvánvalóvá válik számára:

– Az első világháború és a párizsi békekonferencia legfélelmetesebb rejtélye, hogy a kulisszák mögül éppen azok diktálták a béke feltételeit, akik előkészítették a háborút.

– A békekonferencia megnyitásakor mintha már el is döntetett volna, hogy legfőbb cél a Hagyományos Európa felszámolása – ennek útját kövezik ki a Hazugság és a Cinizmus kultusza megteremtésével.

A történész bizony igen nehéz helyzetbe kerül, ha megpróbál válaszolni arra kérdésre, hogy kik döntöttek el, hogy a párizsi (a versailles-i nagy palotában Németországgal 1919. június 28-án, a versailles-i Nagy Trianon kastélyban Magyarországgal 1920. június 4-én, a saint-germain-i kastélyban Ausztriával 1919. szeptember 10-én, Neuillyben pedig Bulgáriával 1919. november 27-én aláírt, illetve aláíratott) „békeszerződések” mit tartalmazzanak... Mert nemcsak azt ismeri fel igen hamar (már kutatómunkája kezdetén), hogy nem azok döntöttek, akik a nyilvánosság előtt szerepeltek, hanem még azon is elcsodálkozhat, hogy *valakik*, a konferencia szellemiségének sugalmazói mintha mindent el is követnének azért, hogy mindenki számára, aki szerencsétlenségére belelapoz a konferencia irataiba, mihamarabb le is lepszódjék, hogy nem a kulisszák előtt ágálók és fontoskodók döntöttek. Választhat is nyomban szegény történész: azonnal leleplezi a cinikusan – szándékosan ügyetlenül – leplezett gabszágot, vagy cinkosává válik a cinikus játék nagymestereinek.

Mikor kerül ilyen helyzetbe?

Amikor az első olyan rejtéllyel találkozik, melynek középpontjában olyan ellentmondás van, amely felfoghatatlan. A népszavazás helyett megtartott nagygyűlések rejtélyéről van szó.

Miképpen ismeri fel ez ellentmondás feloldhatatlanságát a történész?

Tudja – mert több száz forrás hívja fel rá a figyelmét –, hogy a békekonferencia legfőbb és fennen hirdetett alapelve: érvényesülnie kell a népek önrendelkezési jogának. És nyilvánvaló, hogy a népek népszavazáson élhetnek az önrendelkezés jogával, de a döntéshozók már a

békekonferencia előkészítésekor elrendelték, hogy a konferencia az önrendelkezési jog látványos megcsúfolásával kezdődjön. És a konferencia úgy is kezdődik: annak a cinikus döntésnek az elfogadásával, hogy a békekonferencia leendő kárvallottjai a konferencia érdemi vitáin nem vehetnek részt, nem is kapnak ezekre meghívást addig, amíg értelme lenne a jelenlétüknek, miért is kapnának meghívást, ha rájuk nem vonatkozik a legszentebbnek kikiáltott jog: a népek önrendelkezési joga, s így még népszavazáson sem nyilváníthatják ki akaratukat... A békekonferencia előkészítői nem vállalják nyíltan azt a legcinikusabb magyarázatot, hogy minek hallgassák meg a békekonferencia „döntést előkészítő” vitáin azokat, akik érveikkel „a már meglévő döntést” esetleg megcáfolhatnák, de nem is fordítanak gondot arra, hogy leplezzék, mekkora cinizmussal szánták el magukat az önrendelkezési jog megcsúfolására, hiszen amikor elhatározzák, hogy milyen bizottságok fogják a döntéseket előkészíteni, akkor csak azokat veszik be a döntéseket előkészítő bizottságokba, akik *a már meglévő döntés* kedvezményezettjeinek a képviselői. És ez bizony félreérthetetlen utalás még arra is, hogy a békekonferenciát nem azért fogják megtartani, hogy ott döntsenek, hanem azért, hogy egy már meglévő döntést igazoljanak.

Amikor a magyar küldöttséget a békekonferencia megkezdése után egy évvel végül fogadják, sőt meg is hallgatják, cinizmusban és hamisításban felülmúlhatatlan válaszban fejtik ki, hogy érvelésükből, szempontjaikból, bizonyítékaikból stb. semmit sem vesznek figyelembe... A békekonferencia legfurcsább, önleplezésben legmesszebb menő vitáján, a londoni tanácskozáson hozott határozat alapján megfogalmazott válaszlevélben fejtik ezt ki, a Millerand francia miniszterelnök, a Clemenceau utódja által aláírt, ezért róla elnevezett levélben... Hogy Millerand maga tudta-e, hogy levelében minden érvelés hamis, nem tudjuk, mindössze feltételezzük, hogy nem is tulajdonított jelentőséget a levél hitelességének. Ha tudomása volt arról, hogy magyar delegáció részvétele merő formaságnak tekintendő, akkor minek is tulajdonított volna ily *csekélységnek* jelentőséget?

Szívesen megállapítanánk ezúttal is, hogy amikor a nagy változást annak idején deklarálták, a világpolitika nagyjai talán fel sem fogták tettüknek súlyosságát. S azt is szívesen megállapítanánk, hogy ha a párizsi békekonferencia nagyjai felfogták volna tettüknek súlyosságát, ha számoltak volna azzal, hogy halálos sebet ejtenek a hagyományos Európa lelkén, akkor talán meggondolták volna magukat. De ma már csak azt a következtetést vonhatjuk le, hogy nem juthattak volna más elhatározásra. Hisz a meg nem nevezett célok közé tartozott, hogy halálos csapást ejtsenek a hagyományos Európa lelkén.

A békediktátum nyilvánosan szereplő előkészítői közül többen nyilatkoztak, magyarázkodtak Trianon után. André Tardieu ily cinikus hangon emlékezik: „Választanunk kellett a népszavazás és Csehszlovákia megalkotása között.”¹ Robert Lansing elég bátor ahhoz, hogy így nyilatkozzon: „A békefeltételek mértéktelenül kemények és megalázók, közülük sok nem teljesíthető. Az igazság mellékes, minden az erőszak.” Ő mondta ki azt is, hogy „a szerződések cselszövények és rablási vágy eredményei”.²

Akármit nyilatkoznak a végrehajtók, a kulisszák mögül irányítók számára mintha valóban a következő lett volna a legfontosabb: *a legártatlanabb megbüntetése, a legártatlanabb keresztre feszítése. A régi misztériumjáték újrajátzása.*

Helyezzük a kérdést más megvilágításba, hogy megértjük mindazt, ami felfoghatatlan, és induljunk ki abból, hogy Trianon talán nem emberi alkotás, valószínűleg nem egyszerűen az emberi gátlástalanság, gonoszság, cinizmus, kérlelhetetlenség következménye. Feltételezhetjük tehát, hogy Trianonban nem is emberi kezdeményezésre történt a „rendezés”? Lehet-e ezt egyáltalán feltételezni? Lehet, ha... Ne hamarkodjunk el a következtetést.

Próbáljunk meg feloldani egy ellentmondást, a leggyakrabban előfordulót. Melyik az? Trianon

1 Igazságot. Magyarországnak! Trianon kegyetlen tévedései.. Budapest, 1930. 17.

2 Uo. 35.

rejtélyeiben és a Trianonnal összefüggő kérdésekben a leggyakrabban előforduló ellentmondás nem más, mint az, hogy a *leghatalmasabbak, sőt a legokosabbak* is a *legostobábbak* módjára viselkednek.

Ez ellentmondást feloldani akarván, vegyük még tekintetbe a következőket:

Trianon tudatos szembefordulás Istennel, és nincs is hiteles magyarázata, ha ezt nem vesszük tekintetbe. De ha tekintetbe vesszük, akkor fel kell tennünk még azt a kérdést is, hogy miképpen lehet annyira hülye egy emberi elmével bíró lény, hogy tudatosan megtagadja Istent, önként lemondván így az örökkévalóságról...

És kérdezzük a következőket is: a XX. század elejének hangadó pénzmágnásai vagy a szabadkőműves páholyok vezetői vagy az általuk támogatott államférfiak éppannyira ostobák voltak, mint amilyenek látszanak, ha a nekik tulajdonított cselekedeteket és azok következményeit megítéljük? Olyan szánni való lények lettek volna a XX. században a pénzvilág urai és a politikai élet irányítói, akik képtelenek megtapasztalni az embert Emberré magasztosító érzéseket, akik képtelenek felismerni az erőt, amely az elkárhozástól visszatart? Akik ugyan leghatalmasabbak és leggazdagabbak, háborúkat képesek megszerveztetni, országokat földarabolgatni, újfajta társadalmi rendszereket megteremteni, de képtelenek felfogni, hogy semmi sem fontosabb a leghatalmasabb, legtehetősebb ember számára sem, mint lelkének üdvössége... S ha ezt nem képesek felfogni, akkor nyilván azt sem tudják, hogy mindannak, amire most felhívtuk a figyelmet, mindannak olyan egyszerű megfogalmazása is van, mint az, hogy odaadják milliárdszor milliárd aranyukat egy garasért, miképpen az örökkévalóságot is odaadják a percért?

Így is fogalmazhatunk: lehet-e olyan ostoba egy pénzmágnás, hogy tudatosan szolgálja a sátánt, hisz eladván saját lelkét, minden idők legrosszabb üzletét köti meg... S folytathatjuk az újabb kérdéssel: lehet-e olyan ostoba egy államférfi, hogy hatalma megtartása érdekében eladja lelkét, idegen érdekeket szolgálván ki? Ahhoz kétség nem férhet, hogy a sátán vagy a sátán szolgálói akaratát teljesítve ő is megköti minden idők legrosszabb üzletét.

Folytathatjuk a kérdezést: valóban tudatosan kötötték meg Trianon előkészítői minden idők legrosszabb üzletét: választván a mindenható Isten helyett a szánalmas sátánt, az Élet helyett az életet, az Örökkévalóság helyett a percet?... Vagy pedig elképzelhető, hogy az I. világháborút és Versailles-t, illetve Trianont „megalkotó” nagyjai a XX. századnak földi hatalom és gazdagság oly mámorában, részegségében választották a Semmi vagy a Pokol kapuját az Örökkévalóság kapuja helyett, hogy nem fogták fel, hogy e választással ezerszer szánalmasabbak lettek a világháború azon legszánalmasabb bakájánál is, aki elsőként esett el? Nem fogták fel, mit cselekszenek, vagyis mégsem tudatosan kötötték meg minden idők legrosszabb üzletét: választván a mindenható Isten helyett a szánalmas sátánt, az Élet helyett az életet, az Örökkévalóság helyett a percet? Vagy pedig csupán arról lehet szó, hogy az ember léte és üdvözülése vagy megsemmisülése nagy, valóban rendkívül bonyolult kérdése a XX. század elejére már felfoghatatlanná vált?

Ha e kérdésekre nem válaszolunk méltóképpen, hiába próbáljuk megérteni a „legnagyobbakéi” közül például Clemenceau magatartását, hisz abból azért mégsem indulhatunk ki, hogy tudatosan küzdött volna a bűn megjutalmazásáért. Minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy Magyarországból a legnagyobb területet (nagyobbat, mint amennyi Magyarországnak megmarad) Romániához csatolják, de kit tartott a világháborúban részt vevő nemzetek közül a legbűnösebbnek? A románokat.

Így nyilatkozott 1918 októberében:

„A háború hiénái közül a románok a legaljasabbak. Franciaország szövetségesei voltak, és ennek ellenére két esztendőn keresztül úgy viselkedtek, mintha a németekhez tartoznának. Milliókat harácsoltak össze az ellenségnek eladott gabonából és petróleumból... Sosem fogok beleegyezni – tette hozzá –, hogy valaha is megújítsuk azokat a szerződéseket, amelyeket arra az esetre kötöttünk velük, ha Franciaország oldalán hajlandók verekedni.”³

Mit tegyünk hozzá? Clemenceau annyira gyűlöli a románokat, hogy nevét adja a döntéshez: a 137 000 km²-es Románia 295 000 km²-es soknemzetiségű birodalommá válik. És ennek volna ésszerű magyarázata? Van értelmes ember, aki ezt képes lenne felfogni?

Ennél már csak az felfoghatatlanabb, hogy a Trianonban megjelenő magyarellenes gyűlöletnek

3 Vö. Pozzi, Henri:: Századunk bűnösei... Budapest, 1936. 199.

egyetlen komolyan vehető magyarázata van: akik tudomásul veszik, hogy végre kell hajtaniuk Magyarország felszámolásának tervét, azoknak szükségük van annak tudatára, hogy Magyarországot gyűlölniük kell. És gyűlölik. A lelkiismeretükkel könnyebb megküzdniük, ha gyűlölik? De nincsenek könnyű helyzetben: könnyen kimutatható, hogy nem hisznek a magyarelles propagandában. Seton-Watsont és a többiekét bértollnoknak tartják. Olyan bértollnoknak mindazonáltal, akikre nagyon nagy szükségük van.

Hallgassuk meg még néhány olyan nyugat-európai szerző véleményét, aki felül tudott emelkedni az elfogultságokon és az előítéleteken.

Henri Pozzi is a világtörténelem legördögibb, ugyanakkor legostobább, legszégyenletesebb mesterkedése eredményének tekinti Trianont, és sejteti, hogy ő bizony szeretett francia nemzete lelkét is félti: cinkosságáért megbűnhődhet az Ég akaratából.⁴

Yves de Daruvar pedig sok olyan francia nyilatkozatot idéz, melyekből kiderül, hogy Magyarországot valóban mint legártatlanabbat büntették, ellenfél és szövetséges helyett egyaránt. E nyilatkozatok szerzői, köztük Monzi szenátor⁵ és Charles Tysseire⁶ képviselő döbbenet ismerik fel, hogy Trianonnal miképpen kerül a keresztény Európa a halálos bűn állapotába – és nem is mentik fel azokat az ostobákat, akik Trianonban oly olcsón adták el a lelküket.

Vegyük azért itt is figyelembe, hogy nem azért hozzák létre Nagy-Romániát, mert a román nemzetet meg akarják jutalmazni, vagy igazságot akarnának szolgáltatni neki. (Nem bocsátják meg a döntéshozók, hogy Románia 1918. május 7-én a szövetségesi hűséget megszegve különbékét köt a központi hatalmakkal – Németországgal és az Osztrák–Magyar Monarchiával –, de meg se büntetik érte.) A román érdekek, a román bűnök, a román küldöttség szereplése a döntéshozókat nem is érdekli – a Kulisszák előtt szereplő Négy Nagyot sem. Őket csak az érdekli, hogy a feldarabolandó Magyar Királyságból mekkora területet lehet Romániának juttatni. Úgy döntenek, hogy minden olyan területet, ahol románok is élnek. Nem számít, hogy többségben vagy kisebbségben. (Ez kb. kétszer akkora terület, mint amekkorára a román irredenta számított a világháború kitörése előtt. Tehát az 1848 és az 1914 közötti időszakban.) Miért döntenek így? Elsősorban azért, hogy a békekonferencia eldönthesse (amit a kulisszák mögött már Magyarország feldarabolásának eldöntése előtt elhatároztak a béketeremtés leghatalmasabbjai), hogy létre kell hozni egy új birodalmat, azt, amelyet majd Csehszlovák Köztársaságnak fognak nevezni. (Vagy másképpen neveznek majd: Csehszlovák Szabadkőműves Mintaállamnak?) Ez új birodalom létrehozásának miért volt előfeltétele Magyarország feldarabolása? Mit kellett figyelembe venniük a döntéshozóknak a Csehszlovák Birodalom (melyhez tartozni fog: a mai Csehország, a mai Szlovákia és a mai Kárpátalja, korabeli térképeken: az Osztrák Császárságból kiváló Csehország és a Magyar Királyságból kiszakítandó Észak-Magyarország) megteremtése feltételeinek a kidolgozásakor? Elsősorban azt, hogy Magyarországnak életképtelenné kell válnia, vagy legalábbis annyira gyöngévé, hogy a megalakítandó Csehszlovákiától a Felvidéket képtelen legyen visszaszerezni.

És még a következőket is fűzzük hozzá fentiekhez:

Ha elszigetelten vizsgáljuk a magyar drámát, Magyarország feldarabolását, akkor azt

4 „1919-ben is a hazugság volt Franciaország ellensége! – írja a harmincas években. – Ekkor azok, akikben bízott, tudatlanságból, ostobaságból vagy személyes érdekből megölték a győzelmet...

Ma is a hazugság Franciaország egyetlen ellensége! Ma, amikor az erőszak és a képmutatás tizenhat éves békéjének bűne miatt: visszatér a háború...

Ha hazám húsz év előtt... (...)... akárcsak a századrészt is ismerte volna mindannak, amit eltitkoltak előtte: nem lett volna háború!

És ha Franciaország tudta volna – tizenhat évvel ezelőtt –, hogy azok az államférfiak, akik 1919-ben képviselték a nemzetet, milyen hátsó gondolatokkal és milyen céllal kötötték meg »a jog és az igazság békéjét«, – ha tudta volna akkor s ha tudná ma, hogy ezek az urak milyen érdekek, milyen igyekezetek szolgálatában keverték gyanúba a haza becsületét és veszélyeztették jövőnk biztonságunkat: Franciaország és vele együtt Európa most nem ott tartana, ahol ma tart...” Uo. 6.

5 Idézi Daruvar, Yves de: A feldarabolott Magyarország. Luzern, 1976. 165–166.

6 Uo. 166–167.

mondhatjuk, hogy Trianon következménye a Kárpát-medence tönkretétele....

De ha nemcsak azt vizsgáljuk, miképpen darabolták fel a döntéshozók Magyarországot, hanem vállaljuk azoknak az összefüggéseknek a figyelembe vételét is, amelyek egész Európa sorsát meghatározhatják, ha tehát az egész békekonferenciát és előzményeit vizsgáljuk, különös tekintettel arra, hogy miképpen határozta meg az egész „békealkotást” a cinizmus, az igazságtalanság, miképpen diadalmaskodott benne a Hazugság kultusza, akkor a következő kérdést tarthatjuk legfontosabbnak és egyben legfélelmetesebbnek: a békekonferencia előzményei és végbemenetele (azaz a kulisszák mögött – már a konferencia megkezdése előtt – meghozott döntések mérlegelés nélküli, szolgálai elfogadása a konferencián, de annak színlelése, hogy ott érdemi munka folyik) valóban olyan folyamatot indítottak-e el, amely végül megsemmisíti egész Európát?

Nyugat-Európa népei nem fogták fel Trianon évében, hogy mi történt a kulisszák mögött, nyilván a politikusok többsége sem. Nyugat-Európa államférfiai szolgálaként engedelmességek vagy néma cinkosként. Nem fogták fel, hogy amire a végsőnek szánt csapást mérik a cinkosságukkal, azok az éltető hagyományok. A sajátjaik is.

Nem volt még tudomásuk a közelgő veszedelemről: a nemzethalál fenyegetéséről. De ma már szembe kell nézniük a keresztény nemzeteknek a nemzethalál rémképével.

Mi a legdöbbenetesebb felismerés azok közül, amelyeket elég könnyen felismerhet a párizsi békekonferencia tanulmányozója?

Wilson eszméi, tervezetei, köztük a 14 pontja valóban megteremthették volna a tartós béke feltételeit, az európai harmonikus együttműködés megszületésének a feltételeit, Európa biztonságos jövőjének a feltételeit, de a képtelen békediktátumok képtelen elfogadtatásával (melyben a hazugságot csak a cinizmus múlja felül) az Önpusztítás Európája születik meg... Igen, Európa további sorsát valójában nem az határozza meg, ami a fegyverszüneti egyezmények megkötése előtt történik, hanem ami utána! Az határozza meg, hogy Wilson a békekonferencián szembefordul eszméivel, megtagadja nyilatkozatait, tervezeteit. Mindaz, ami az európai politika végzetes meghasonlását eredményezi, ami a fasizmusnak, illetve a náciizmusnak, valamint a kommunizmusnak uralkodó ideológiává válását lehetővé teszi, ami a II. világháborút, majd a hidegháborút elkerülhetetlenné teszi, mindaz, aminek következményeképpen ma az európai nemzetek nemcsak a harmonikus együttműködésre, de az önvédelemre is képtelenek (így a nemzethalál fenyegetésével sem képesek méltóképpen szembenézni), mindezek bizony annak a következményei, hogy *Wilson annak idején megtagadta korábbi önmagát, korábbi eszméit.*

És mi a Wilson elnök pálfordulásának a titka?

Felhívjuk a figyelmet az amerikai Edward Mandell House-ra, minden korabeli politikus „House ezredesére”, aki hivatalt sem viselt, de még ezredes sem volt, mindazonáltal sokan a korszak leghatalmasabb férfiújának tekintik! A korabeli tanulmányozható források alapján sem nehéz megállapítanunk, hogy Wilson igen gyakran rendelte alá a saját akaratát az övének. (A mérvadónak nyilvánított, hivatalos történelemtudomány nagyjai is – mind az oxfordiak, mind a párizsiak, mind a budapestiek, mind a bukarestiek – ismernék őt, ha professzoraik annak idején nem legyintettek volna fölényes mosollyal, ha a neve illetlenül elhangzott. Mert mivel kötelező vádolni azt, aki a békekonferenciáról írván az ő tevékenységére, sőt akaratára, sőt terveire is hivatkozik? Bizony azzal, hogy híve egy nem hivatalosított összeesküvés-elméletnek.)

Minden fellelhető el kellene olvasnunk az „ezredesről”, Edward Mandell House-ról, de már akkor is sokat megértünk hatalmának rejtélyeiről, ha elolvassuk a titkos iratainak a hatalmas

gyűjteményét. Ezeket Charles Seymour professzor négy kötetben adta ki⁷, mégpedig igen rejtélyes módon: olyan megtévesztő kommentárokkal, amelyek a figyelmes olvasót mégsem tévesztik meg – céljuk mintha Charles Seymour azon ellenségeinek a megtévesztése lenne, akik képesek lettek volna megbüntetni az igazság leleplezőjét!

A Seymour professzor könyvében közölt levelek, visszaemlékezések, feljegyzések tanulmányozója számára nyilvánvalóvá válik, hogy House miért volt fontosabb személyiség Wilsonnál, hogy miképpen történhetett meg, hogy az ő állásfoglalása legyen a meghatározó Wilson elnökségének három nagy döntésében: a központi bank magánosításában, az Amerikai Egyesült Államoknak a világháborúba való belépésében és a Nemzetek Szövetsége létrehozásában. És bár nem lépett a kulisszák elé a békekonferencián, annak is ő a meghatározó személyisége. Wilson az ő hatására fordul szembe eszméivel, tagadja meg nyilatkozatait, tervezeteit, a híres 14 pontját is, az ő hatására mond le az önrendelkezési jog érvényesítéséről, a népszavazás intézménye támogatásáról. Megválaszolatlan kérdések azért továbbra is maradnak: House kinek az akaratóból „uralkodott” Wilson helyett? Mi készítette Wilsont arra, hogy elviselje a House felügyeletét? Kinek, kiknek az állásfoglalását képviselte House? A magáét? A szabadkőművességét mint a korabeli szabadkőművesség egyik vezéregyénisége? A fináncoligarchiáét?

A leghátborzongatóbb, felfoghatatlannak tűnő rejtély legegyszerűbb magyarázata

Előbbiek ismeretében tegyük fel újra a kérdéseket: ki a Misztériumjáték rendezője? Mi a tétje? Ki mozgatja a misztériumjáték „kába, de győztes” játékosait? Ki választja ki a misztériumjátékban az áldozatot, a keresztre szántat?

Foglaljuk össze ismételten, amit sejtünk, feltételezünk, illetve tudunk Trianonról:

Az is megtörténik a párizsi békekonferencián, ami senkinek sem érdeke... Nem az ész és nem az érzelem határozza meg hát azoknak a magatartását sem, akikről feltételezi a szakirodalom, hogy a kulisszák mögül irányították a tárgyalásokat. Bizony, a Kárpát-medence tönkretétele nem lehetett érdeke a kulisszák mögül diktálóknak sem, miképpen senkinek sem a világ épeszű emberei közül... Mégis tönkreteszik, és akik tönkreteszik, azok – akármennyire hihetetlen – pontosan úgy viselkednek, mintha nem valódi politikusok, nem valódi pénzemberek, *hanem a Nagy Misztériumjáték elvarázsolt résztvevői lennének... Pontosan úgy viselkednek, mint majdnem kétezer évvel előbb az Isten megtestesülésének, Jézus Urunknak a keresztre feszítését előkészítők...* Igen, mintha semmi sem lett volna fontosabb Trianonban, mint *a legártatlanabb megbüntetése, a legártatlanabb keresztre feszítése. A régi misztériumjáték újrajátszása.*

Felvetettük már azt is az észérvekkel és érzelmekkel (pl. gyűlölettel) megindokolhatatlan döntéseket felfogni akarván, hogy akik Trianonban tudatosan megkötik minden idők legrosszabb üzetét, az örökkévalóságot odaadván a percért, azok valójában semmiféle üzetet nem kötnek meg. Mójukban sem állana már semmiféle üzet megkötése. Másképpen is fogalmazhatunk: ők már régen odaadták az örökkévalóságot a percért, mégpedig akkor, amikor „hasonmásokká” váltak.

Mindezt persze csak akkor érhetjük meg, ha fel tudjuk fogni, hogy az ún. „hasonmás” kicsoda...

Röviden összefoglalva:

„Hasonmás” az, aki bement a tágas kapun, rálépett a széles útra, amely a *romlásba* visz. Ezen az úton a bukott ember jár. A bukott ember, aki képes volt elvágni az összeköttetést Időtlen Énjével... Kialudt benne az Égi Világgal összeköttetést fenntartó titokzatos fény, a lélek...

Nem könnyű kioltani a lelket, de az ember megteheti... De mindig csak Istenre emelt fegyverrel teheti meg, azaz a felfoghatatlanul nagy bűnökkel.

Más példák:

Aki szándékosan és aljas indokból embertársát megöli vagy megöletti, az is Istenre emelt

7 Seymour, Charles: The intimate papers of colonel House. I–IV. Boston és NewYork, 1926 (I–II) és 1928. III–IV.)

fegyverrel oltja ki saját lelkét. Aki államférfiként elárulja saját népét és idegen hatalom érdekeit szolgálja, szintén Istenre emel fegyvert – és így szegényíti népét, önmagát pedig megfosztja attól, ami legértékesebb. A bíró is, aki ártatlant ítél el – parancsra vagy ellenszolgáltatásért, természetesen szintén Istenre emel fegyvert.

Több példát most ne hozunk fel, hanem állapítsuk meg, hogy aki Istenre fegyvert emel, az emberként nem is él tovább, csak másvalakiként, illetve másvalamiként.

Igen, arról van szó, nem többről és nem kevesebbről, mint arról, hogy az ember valami mássá válhat, valami mássá, ami minőségileg alacsonyabb rendű.

Mi ezt jobb híján „hasonmásnak” nevezzük, az ember „hasonmásának”. Az idézőjelet azért tettük ki, mert más értelemben használjuk a hasonmás szót, mint az értelmező szótárak („olyan személy, aki feltűnően, a megtévesztésig hasonlít valakire”), a mi értelmezésünkben a „hasonmás” az, akinek a lelke tetszhalott állapotban van. És csak azért nem mondjuk, hogy „akinek a lelke megsemmisült”, mert nagyon ritkán a „hasonmás” lelke tetszhalott állapotából feléledhet. (E feléledésről ennyit mondunk itt el: csak egészen rendkívüli körülmények között következhet be. Heroikus tett vállalásával egy újabb drámai helyzetben. De ez új lehetőség rendszerint nem jön el. Eljövetele aligha következik be Isten különleges kegyelme nélkül.)

Azt is jegyezzük itt meg, hogy a „hasonmás” létét, a létezésével összefüggő kérdéskört a mi korunk embere nem létezőnek tekinti, és talán azért riadnak vissza filozófusaink és teológusaink a tárgyalásától, mert a „hasonmás” létezésének beismerése összeegyeztethetetlen azzal a leghamisabb, de megdönthetetlen premisszával, hogy minden ember egyenlő. (E hamis premisszával szembefordulni nem lehet, hisz erre épül többek között az általános választójog. Ha pedig valaki azt mondaná, hogy a választójog csak azt illeti meg, aki megőrizte emberi minőségét, annak joggal válaszolnának azon kérdés felvetésével, hogy ki illetékes különválasztani az embereket és a „hasonmásokat”... Földi ember bizonytalannal nem.)

Mielőtt folytatnánk fejtegetésünket, jegyezzük meg, hogy valójában semmi rendkívülit nem tettünk a „hasonmás” fogalmának a bevezetésével, hisz maga a fogalom – megnevezetlenül – tulajdonképpen minden ember tudatában jelen van... Mily gyakran utal rá minden aggódó ember, például ilyképpen: „Csak ne csalódnék benne!” (Házastársban, üzlettársban, barátban stb.) Másképpen fogalmazva: „Csak az legyen, akinek látszik és ne valaki vagy valami más.” Azaz „hasonmás”.

Igen, a „hasonmásoktól” retteg minden jövőjét féltő ember. És okkal: a „hasonmás” hazudik politikusként, szerelmesként, ő képes árulásra, ő csapja be üzletemberként az ügyfelét, kereskedőként vevőjét, ő építi az időnap előtt összeomló házakat, ő gyilkol megfontoltan és nem utolsó sorban ő tekinti jó üzletnek a háborút stb.

De nem elég ennyit mondani róla. Folytassuk azzal, ami a legdöbbenetesebb: a hasonmás fel is fogja, hogy hasonmás lett. Abban a pillanatban még nem fogja fel, amikor rájön, hogy Isten által megbocsáthatatlan bűnt követett el, de abban a pillanatban már igen, amikor képessé válik elhittetni önmagával, hogy Istennel szembefordulva is lehet élni. (Lehet élni Istennel szembefordulva, de nem az embernek, hanem a „hasonmásnak”.)

A „hasonmás” nemcsak bűnt követ el, de képtelen a valódi bűnbánatra. Ha templomba jár, természetesen képmutatásból teszi. A „hasonmásnak” a szeretete is egyfajta képmutatás, hisz képes szeretni, de nem önzetlenül. (Egyébként nincs teljesen tudatában annak, hogy szeretete látszat-szeretet: rendszerint az téveszti meg, hogy képes örülni családjá és környezete más tagjai sikerének, előmenetelének. Ez örömről azonban nem nehéz kimutatni, hogy hasonló ahhoz, amit a jó befektetés biztos reményében érez.)

A „hasonmás” előbb igen terhesnek érzi bukott voltát, aztán egyre kevésbé érzi terhesnek, de teljesen sohasem nyugszik meg.

Utolsó reménysége azért van... A „hasonmás” nem ateista (ha el is képes hitetni magával, hogy az), mint ahogy az ateista sem feltétlenül válik „hasonmássá”. De a „hasonmás” az a lény, aki reménysugárnak tekinti az ateizmust. Hisz felfogja, hogy az ateizmus éppen őt lenne hivatott igazolni.

Tegyük hozzá fentiekhez: ha valaki felfogta, hogy „hasonmás” lett, és a hasonmás-létet el tudja viselni, akkor számára többé semmi sem azonos azzal, ami... A bűn többé nem bűn, a legrosszabb üzlet, ama bizonyos (fentebb emlegetett) legrosszabb üzlet, minden idők legrosszabb üzlete (az

Örökkévalóságról lemond a *percért*, azaz az *Énre*, az Égi Énre, Időtlen Énre nincs tekintettel, hanem csak az *énre*, mivelhogy az *Élet* helyett az *életet* választotta) már nem legrosszabb üzlet, hisz az örökkévalóság a „hasonmás” számára már maga a perc... Igen, számára már csak a perc létezik... És e percbe belesűrítene minden hatalmat, minden élvezetet – hisz földi önmagán kívül többé semmire sem tud tekintettel lenni. Ezért siet, ezért mohó, ezért gátlástalan, ezért gázol át mindenben és mindenkin.

Következzék a legkellemetlenebb kérdés: a sátán és a „hasonmás” viszonyának a kérdése. Különös a sátán és a „hasonmás” viszonya.

Vagy talán nem is különös ez a viszony? Hisz csak arról van szó, hogy kiüresített földi énjét a „hasonmás” szinte felkínálja a sátánnak. Másképpen kifejezve: a „hasonmás” nem rendelkezik a legfontosabb emberi képességgel: nem tud szembefordulni a sátánnal, és talán nem is akar, mert ő a sátánnal együttműködve válik igazán erőssé, hatalmassá. A sátán tehát őt könnyedén megszállhatja.

Ha a sátán él a lehetőséggel, és beleköltözik, a „hasonmás” sátán megszállta lényvé válik, és ez esetben – megint jobb kifejezés híján – „megszállt hasonmásnak” nevezhetjük. A „megszállt hasonmások” aztán nagy úrrá válhatnak itt a Földön. Könnyűszerrel, hisz hatalmuk a sátán hatalma, ügyességük a sátán ügyessége, céljaik a sátán céljai. És legszívesebben misztériumjátékot rendeznek. Misztériumjátékot, mert csak a legigazabb, a legártatlanabb keresztre feszítése elégíti ki őket. Misztériumjátékaik szenvedő alanya lehetett, tudjuk, maga a megtestesült Isten, de lehet Isten által szeretett ember, lehet Isten által szeretett nép.

Az Evangélium *Hegy Beszédében* a „hasonmás” az, aki bemegy a tágas kapun, ő az, aki a széles úton jár, azon, amely a romlásba visz. De mindjárt megállapíthatjuk azt is, hogy bár a „hasonmás”-kérdést a maga bonyolultságában mutatja be az Evangélium, korunk embere mintha nem lenne már képes felfogni az Evangéliumnak e fontos részeit.

Az Úr Jézus azt mondja, hogy aki nem ismeri meg általa az igazságot, ellenáll az igazság megismerésének, hogy életmódján ne kelljen változtatnia, nem vállalja, hogy szabaddá váljék az igazság megismerése által, az a szolga, az a „hasonmás”, mégpedig megszállt „hasonmás”, akinek az atyja a sátán. Figyeljük az idézetet: „Jézus a benne hívő zsidókhoz fordult: »Ha kitarotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztok, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.« »Ábrahám utódai vagyunk – felelték –, s nem szolgáltunk soha senkinek. Miért mondd hát, hogy szabadok lesztok?» Jézus így válaszolt: »Bizony, bizony, mondom nektek: Mindenki szolga, aki bünt követ el...« (...) Jézus így folytatta: »Ha Ábrahám fiai vagytok, azt tegyétek, amit Ábrahám tett. De ti az életemre törtök, bár az Istentől hallott igazságot hirdetem nektek. Ábrahám ezt nem tette. Azt teszitek, amit atyátok tett.« De tovább erősködtek: »Nem házasságtörésből születtünk, egy atyánk van, az Isten.« Jézus ezt válaszolta: »Ha Isten volna az atyátok, akkor szeretnétek engem. Mert az Istentől való vagyok, tőle jöttem.«” (János 8:31–34;39–47;51.)

Arról szól bizony ez idézet, hogy a „hasonmás” halála teljes, mert lelke sem halhatatlan... De a legdöbbenetesebb mindabból, amit az Evangélium sugalmaz: a „hasonmás”-lét (az anyaggal való teljes azonosulás, a lélek megtagadása, az Istennel való szembefordulás) a sátán által elkápráztatott ember számára még természetessé, azaz elfogadhatóvá is válhat, így egész népeket, sőt az emberiséget is veszélyezteti a „hasonmásságban” való elmerülés...

Sokféle megközelítésben mutathatnánk be, miképpen szaporodnak a „hasonmások”, de elsősorban azt kell megállapítanunk, hogy diktatúrák, megszállások után azért nehéz a helyreállítás, mert a „hasonmások” leginkább éppen a diktatúrák, megszállások alatt szaporodnak el.

És fel kell hívnunk a figyelmet arra is, hogy két – tulajdonképpen egymásnak ellentmondó – súlyos kérdéssel mindenképpen szembe kell néznie annak, aki a „hasonmás” kérdését fel meri vetni.

a/ Ember embertársáról nem állapíthatja meg, hogy „hasonmás”...

Feltételezhetnénk pedig, hogy – a történelmi távlatnak köszönhetően – néhány sátán által megszállt „hasonmás” életét és tevékenységét elég jól ismerjük. Sokat fel is sorolhatnánk közülük, hiszen „hasonmás” minden valóban machiavellista világi uralkodó és egyházfő... A XX. század sok nagy személyiségét megnevezhetnénk, a világháborúk és Trianon előkészítőit elsősorban, de

nem biztos, hogy nem tévednénk... Már az is gyakran elbizonytalaníthatja a kérdés tanulmányozóját, hogy nehéz megkülönböztetni az őrültet (többek között a *paranoiást*) a sátán által megszállt „hasonmástól”, de néha még az idealistát is nehéz a „megszállt hasonmástól” megkülönböztetni.

Nem könnyű tehát teljes bizonyossággal felismerni a „hasonmást”. Az aggódó ember megérezheti, megsejtheti, hogy ki az (a magánéletében, valamint a közéletben egyaránt), védekezhet ellene, menekülhet előle, de nem nyilváníthatja ki róla, hogy „hasonmás”. Mert könnyen tévedhet.

A történelmi tapasztalat is arra kötelezi a mai embert, hogy e kérdésben legyen óvatos. Mert voltak olyan évszázadok a mi második évezredünkben is, amikor meghirdették a „hasonmások” elleni háborút (eretneknek, sátán cimborájának, boszorkánynak stb. nevezték a „megszállt hasonmás”-gyanúsokat), de nemcsak azt állapíthatjuk meg, hogy sok esetben ártatlanokat égettek meg a valódi „hasonmások” helyett, hanem azt is, hogy a „hasonmás”-üldözők közé szépen befurakodtak a legügyesebb „hasonmások”.

b/ A másik kérdés, amivel szembe kell néznünk: tiszteletben tartjuk, hogy ember embertársáról nem állapíthatja meg teljes bizonyossággal, hogy „hasonmás”, *de az emberiség történelme nem érthető meg, ha nem számolunk a „hasonmások” létezésével.* A világtörténelem több hatalmas drámáját készítették elő, majd irányították ugyanazon dráma kibontakozását „megszállt hasonmások”, s e drámákat soha nem értenék meg, ha nem vennék tudomásul, hogy a „megszállt hasonmások” bizony létezhetnek.

Trianont sem érthetnénk meg... Az elmúlt évszázad legsötétebb titkát.

Mindazonáltal nem foglalkozhatnánk érdemben a magyar nemzeti öntudat romlásának kérdéskörével sem, ha nem számolunk a „hasonmások” létezésével, hiszen legsikeresebben ők rombolják a magyar nemzettudatot.

Ne beszéljünk most többet a „hasonmás”-lét elfogadottá válásának a képtelenségeiről, illetve veszélyeiről, de azt még mondjuk ki, hogy az I. világháború és Trianon következményei annak, hogy a korabeli „civilizált” világ irányításában – a kormányokban, a kormányokat irányító titkos társaságokban, a pénzvilágban, a gazdasági életben – hangadókká, vezetőkké váltak, erőfölénybe kerültek a „megszállt hasonmások”.

És mindezek ismeretében most már határozottabban mondhatjuk ki, hogy Trianont csak akkor érthetjük meg, ha tudomásul vesszük a „hasonmások” létét.